

[Poul Hansen (Kalundborg).]

de lønforhøjelser, de opnåede i foråret. Enhver lønarbejder, der vil gøre situationen helt nøgternt op, kan gøre det ved et simpelt regnestykke. På den ene side kan opstilles indkomstforøgelsen dels ved lønforhøjelsen, dels ved den større beskæftigelse, på den anden side kan opstilles merudgiften ved de forelagte afgifts- og takstforhøjelser, og de allerfleste vil da nå til det resultat, at der nu alligevel bliver et overskud, som den enkelte må have lov til at bevare som sin andel i den stigende produktion.

Det er forståeligt, at finansministeren kun med ulyst er gået til at foreslå nye skatter. Det er lige så forståeligt, at befolkningen absolut uden begejstring har modtaget forslaget. Men vil man ikke gå den vej, er der kun tilbage en endnu kraftigere anvendelse af de pengepolitiske midler, d. v. s. en sådan forhøjelse af renteniveauet, at det vil få meget alvorlige virkninger for investeringerne og for hele den økonomiske aktivitet i landet. Produktionen og beskæftigelsen vil gå ned, og vi må regne med en væsentlig arbejdsløshed. I sammenligning med den plan, regeringen nu har foreslået, vil det betyde dels en unødigt formindskelse af de værdier, vi selv frembringer, og dels at mange mennesker kastes ud i arbejdsløsheden, og det vil igen sige, at man kaster omkostningerne ved valutakrisens bekæmpelse over på et snævert udsnit af befolkningen. Overfor dette, der er det andet valg, indeholder de forslag, der er forelagt os, alt taget i betragtning, dog det sympatiske træk af solidaritet, at man med en forholdsvis beskeden forbrugsnedgang over hele linien undgår at ramme nogle få uforholdsmæssig hårdt.

Det er adskillige gange under disse ugers diskussion blevet fremhævet, at den samlede opsparing her i landet er for lille. Man kunne vel stille sagen på spidsen og sige, at hvis der blot skete et pludseligt og stærkt opsving i opsparingen, kunne skatteforslagene undværes. Men en sådan total ændring kan jo ikke ventes. Derfor svarer det til, hvad der i situationen er brug for, når der nu fra regeringens side fremsættes et forslag, der ved præmiering tager sigte på at fremme opsparingen. Jeg skal ikke lægge skjul på, at der fra vor side tidligere og i og for sig også nu gør sig visse betænkelig-

heder gældende overfor muligheden af på helt retfærdig måde at nå til en sådan præmieringsordning, selvom vi synes, at det forslag, der er udarbejdet af den højtærede finansminister, vist når det ideelle så nær, som man kan komme det. Vi mener altså, det er rigtigt, at forsøget med en opsparingspræmiering nu gøres, fordi det, der er princippet i forslaget, jo så afgjort falder i tråd med, hvad situationen kræver, og de, som ikke selv er i stand til at spare op, kan i hvert fald ikke gøre gældende, at de med deres skatter skal betale de andres præmier. Når formålet med den øgede skattebetaling er at tilvejebringe et overskud på statens regnskab, det vil sige en fælles opsparing, vil der naturligvis ikke blive brug for flere, men tværtimod for færre skatter, i samme grad som man kan formå private til i øget grad at sætte penge hen.

Ud fra den betragtning, man sædvanligvis gør gældende, nemlig at ikke alene den største, men også den egentlige opsparing finder sted hos de store indtægter, burde præmieringsforslaget vel egentlig have været suppleret med foranstaltninger, som tog sigte på en direkte beskatning af det store forbrug, som folk med store indtægter i en række tilfælde tillader sig. Denne tanke om skat på stort forbrug har jo tidligere, i hvert fald helt tilbage i 20'erne, været rejst her i landet, og fornylig har også det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, såvidt jeg forstår, været inde på tanken. Med de nuværende ligningsforhold og skatteregler i det hele taget er det imidlertid ikke teknisk muligt at udforme et sådant forslag på tilfredsstillende måde, men jeg nævner det bl. a. af den grund, at jeg jo har forstået, at det alligevel er noget af denne tanke, der ligger bagved, når den højtærede finansminister har stillet forslag om en vis forhøjelse af tillægsskatten for de store indkomster.

Jeg håber altså på, at denne præmieringsordning må blive gennemført, og jeg håber, at ikke mindst mange af de unge ugifte, som har en relativt høj løn, vil benytte det tilbud, der her gives dem, og få en opsparing i gang, som både kan tjene dem selv til gavn og i situationen være nyttig for landet.

Det er gentagne gange fremhævet som en af de væsentlige årsager til den meget